

שאלון מועמדות

את השאלון הזה זכאית למלא המועמדת עצמה, וכן כל אדם אחר המעוניין להמליץ על מועמדת, המתאימה לדעתו לתחרות.

השם:

מזכ מי שכתבת:

הכתובת המלאה:

שנת הלידה:

מקום הלידה:

שנת העלייה:

גובה:

צבע שיער:

צבע עיניים:

השכלה קודמת:

יריעת שפות:

כפירט (לציין איזה):

מקצוע או שטח לימודים:

מקום העבודה או הלימודים:

האם המועמדת היתה או הינה זוכה בתענית יושר, תנועה קיבוצית, אידן?

ספורט, להקו אמנותית או פל אגוד אחר:

פרט איזה ימתי:

חובבניות:

אם אחד הפרטים אינו חל על המועמדת, אל תמלא אותו. יש לצרף לשאלון זה את תולדות החיים של המועמדת, עד כמה שהן ידועות למלא שאלון זה.

נא לשלוח את השאלון המסומן בצירוף החומר, למערכת העולם הזה, ת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על המעטפה "מלכת המים 1960".

נא להדביק את תמונת המועמדת כאן.

האביב כבר הגיע, הקיץ מבצבץ מעבר לפינה. ה-חמסינים הראשונים הריצו לים את חזי החלוץ של המתרחצים, ובעוד שבוע-שבועיים יתנפשו במימי התכלת מאות אלפים של בני הארץ. לאורך חוף ה-ים התיכון, על שתי גדות ים כינרת, במימי הבודלח של ים-סוף ובמים הכב-דיים של ים-המלח — אין ספק כי זהו הביטוי ההמוני מספר 1 של ישראל.

גופות שזופים יוצגו שוב לי-ראווה, תחת קרני השמש. רי-שוב תישאל השאלה: מי הני-אה בכנות החופים? מי תהיה

מלכת המים

1960

בשנתיים האחרונות נתן הבוחר הישראלי את תש-בותיו: יהודית מזרחי הבלונדית חיזה בינדר השחרח-רת הן מלכות המים מספר 1 ומספר 2 של ישראל, שזכו לייצג את הארץ במסע בארצות הים התיכון.

עתה הגיע המועד לבחור במלכה החדשה, לשנת 1960, ומערכת "העולם הזה" מציגה שוב את השאלה: מי היפה בכנות המים של ישראל? מי תזכה בתואר? הכתר מחכה לזו, שתסמל את הרעננות של הדור הצעיר ואת חדות החיים של העם השוכן על חופי ימים. גם לה מצפה סיור גדושרשמים בעולם. ואילו לסגניותיה מוכתחים פרסים יקר-רייערך.

כיצד תבחר המלכה? כל צעירה יכולה להגיש את מועמדותה. כל אשר עליה לעשות הוא להמציא, החל מהשבוע, לועדת התח-רות, ת.ד. 136, תל-אביב, תצלום שלה בבגד-ים, בצירוף שמה, כתובתה המלאה, גילה ותיאור קצר של חייה. אם אין בידה תצלום הנראה מתאים ל-תחרות זו, יכולה היא לש-לוח את הפרטים הנ"ל ל-ועדת התחרות, וזו תדאג לצלמה. צלמי התחרות גם ישוטטו בחופי הארץ, יצלמו מדי שבוע בשבוע מתרחצות שתיראנה להם כמועמדות מתאימות.

השנה, כמו בשנה שעברה, יקבעו אך ורק התכונות האי-שיות של המועמדת. הבחירה תהיה שוב רק בידי הקהל, כי הצבעה פומבית, גלויה וישירה.

כל קורא יכול להמליץ על מברות, למלא עכורן את המוסס.

וב, הבימה" (1956) *
— תגבורת מצלפת

תנאי-קיום לתיאטרון סאטירה אמיתי בישראל. סמבטיון לא היה מעולם תיאטרון סאטירה במלוא מובן המלה. הוא העלה מערכונים פושרים, שלעגו פעם נוספת לבירוקרטיה ולמסים או להתי הקיבוצי, פזמונים שבי-מידה והצלחיו היו רומאנסות ולא הצלפות סאטירה. סמבטיון לא הלך מעולם בדרך הישרה של התקפה על נושאים אקטואליים. הוא נמנע מלגעת בבעיות האמיתיות של החברה הישראלית, הסתפק במערכונים על נושאים שבינו לבינה ונושאים שוליים אחרים. מלאי נושאים אלה נוצל עד תומה, וב-חזרות מספר. למחברים הבינוניים שטיפקו את החומר לתיאטרון לא היה יותר מה להגיד, מחברים אחרים לא קמו. הפזמונאים גמרו את מלאי החרוזים המפולפלים שברשו-תם, וסמבטיון ניצב בפני שוקת שבורה. מושקאות ייבוא. כדי לנסות ולהחליץ ממצב זה, הקימו מנהלי סמבטיון הנהלה אמנותית חדשה, בעזרתה הרכיבו את תכ-ניתם הנוכחית. הפתרון היה פשוט: במקום סאטירה מקומית אקטואלית וחריפה, הח-ליט סמבטיון להעלות סאטירה של יבוא, פרי עטם של מחזאים גודעים מכל ארצות העולם.

תערובת זו היתה צריכה להיות הקוקטייל החריף והמשכר שיראה לקהל הישראלי את טעמה של סאטירה אמיתית, צולפת ו-דוקרנית. לצורך זה גויסו מהמפורסמים שבשמות הסאטיריקאים בעולם. מיכאל זוש-צ'נקו הרוסי תרם מערכון בשם העודל ש-אבד; ברתולד ברכט הגרמני מערכון בשם המלשין; שאנדור גאבור ההונגרי ואנטון צ'כוב הרוסי נתנו אף הם משלהם. אחדים ממערכונים אלה טובים יותר ו-אחרים טובים פחות. כמה מהם, למרות שמות מחבריהם, פשוט גרועים. שני עמודי התחרן של סמבטיון, זאב ברלינסקי ומרדכי בן-זאב, השקיעו את מלוא כשרונם הדרמתי בהצגת המערכונים. במאי חדש (דן קידר) וצייר תפארות חדש (דני קראון) גויסו גם הם לעזרה. אולם התוצאה הייתה מאכזבת למדי.

כי היבוא הזר היה אולי מעולה קצת יותר באיכותו מהתוצרת המקומית, אולם הוא היה אותו סוג של תוצרת. שוב חזרו הנושאים של פקידות ביורוקרטית — ה-פעם ברוסיה — ומסי-הכנסה. מערכונים גרושים, שעקצם ברור מלכתחילה, שאינם מסוגלים עוד לסחוט אפילו חיובים.

* עם אהרון מסקין, במחזה מעיינה.